

Kovács István

## Fagyosszentek

A verkli módon  
évszázadok óta  
újrakezdett-folytatott  
kifordulós körjáték olyan,  
akár a márciusban  
újrakezdett-folytatott  
kifordulós élet.  
Lánc, lánc, eszterlánc...  
A kertalji barackfa  
virágszeplős arca  
a keresztbe-kasul ágaktól  
csupa ránc.  
Láthatja bárki...  
Még nem borították el zölden  
a levélrügyek borostái,  
amelyeket a konok élet növeszt  
és nem a másnapos halál.  
Lánc, lánc, eszterlánc...  
*Az édes élet* filmkaptárában  
uralkodó márciusi *méhkirálynőt*  
és *védőkíséretét*  
*lila* fürtjeivel még nem bódíthatja el  
a tetszhalott *akác*.  
Mindez mennyire több,  
mint felejtésre ítélt filmcím,  
filmplakát,  
s a vetítés után dobozba zárt  
tetszhalott történet... játék.  
Bár mintha már  
tetszhalott volna a tavasz is...

És a tél,  
és átellenében a nyár,  
és a halálszüret-taposóaknára  
dermedt táncként mozdulatlan ősz.  
Lánc, lánc, eszterlánc...  
És mintha tetszhalott volna Szent Szervác is...  
És az lenne a vértanúhalálra kész  
Pongrác és Bonifác  
aranyló alján  
a barackvirágos oltárképnek,  
amelyen az örökélet  
végtelen körjáték, körtánc.  
Lánc, lánc, eszterlánc...  
De miért épp hárman ők  
hordják nevükben a vészt,  
a gyümölcs- és virág-kárhozat fagyot?  
Miért éppen ők  
a halál öntudatlan kertészei?  
Mert rémálom  
ahogy az alvajáró szentek kezében is  
villámlón kinyílnak a jégborotvák  
anélkül, hogy a májusi menny dörögne.  
Lánc, lánc, eszterlánc...  
Mi vár a kertekre,  
gyümölcsösökre?  
Megannyi szalmabála-láng?  
Paraffin gyertyák füsttakarója?  
Vízpermet, vakremény, védtelenség?  
Jégtüdőbe zárt levélnyi sóhaj?  
Lemondás, konok újrakezdés?  
És mindeközben  
hosszú borostás jóképű ördögök  
kísértenek rázva-rázkódva  
a pokoli ködben...  
Míg a higanyszáלבól  
mélyet nem szippant a Nap...  
A természet körforgás?  
S a körforgás körjáték csupán?  
Lánc, lánc eszterlánc...  
Forduljon ki Pongrác,  
forduljon ki Szervác,  
forduljon ki Bonifác.